

СПОМЕНЪ

Азъ имахъ другарь,
добъръ другарь,
но . . . кашляше лошо.
Той бѣше огнярь —
пренасяше съ коша кюмуръ,
изхвърляше згуръ
дванадесетъ часа на нощъ.

Азъ помня очитѣ
на този огнярь.
Какъ жадно поглъщаха тѣзи очи:
всички лжчи,
които случайно,
презъ сажди макаръ
се вмъкваха рѣдко
въвъ нашата клетка.

Какъ бързо се раждаше
трескава жажда
на пролѣтъ,
когато шумятъ
листата на двора,
въ простора
когато
се стрѣлкаше ято отъ птици.